

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.677/2016/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. V. K. pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - Kulicityné dr. Juhász Mária ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében - az Egri Törvényszék 12.P.20.059/2016/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett és 14. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 14 000 (tizennégyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 90 000 (kilencvenezer) Ft fellebbezési illeték és a felperest a másodfokú eljárásban képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A peres felek házastársak voltak; házasságukat az Egri Városi Bíróság számú ítéletével 2006. május 22-én bontotta fel.

Házasságukban 2000. június 16. napján **A. S.** és 2002. október 27. napján **S. M.** utónevű gyermekeik születtek, akik a házassági bontóperben kötött egyezségük alapján az alperes gondozásában élnek.

A felek előbb a házassági bontóperükben, majd az Családsegítő Intézet Gyermejkölési Központjának mediátorai előtt megállapodtak a felperes és a közös kiskorú gyermekeik közötti kapcsolattartás szabályaiban.

Az alperes - általa sem vitatottan - 5 alkalommal: 2013. március 31. és 2013. április 2. napjai között, 2013. május 20. napján, 2013. június 29. és 2013. július 12. napjai között, 2013. július 27. és 2013. július 29. napjai között, valamint 2014. április 3. és 2014. április 7. napjai között nem biztosította a kapcsolattartást a felperes és a gyermekek között.

A Heves Megyei Kormányhivatal Egri Járási Hivatal Járási Gyámhivatala 2013. május 15. napján hozott végzésével megállapította, hogy az alperes a 2013. március 31. és 2013.

április 2. napjai között esedékes időszakos apai kapcsolattartás tekintetében a kapcsolattartás szabályait önhibájából megszegte.

A Heves Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala 2013. augusztus 16. napján hozott végzésével a 2013. május 20. napján esedékes kapcsolattartás önhibájából történt megszegése miatt az alperest 5000 Ft, 2013. december 13. napján hozott végzésével a 2013. június 29. napján esedékes időszakos kapcsolattartás szabályainak az önhibájából történt megszegése miatt az alperest 10 000 Ft, a Heves Megyei Kormányhivatal Füzesabonyi Járási Hivatala Járási Gyámhivatala 2014. március 8. napján hozott végzésével a 2013. július 27. napjától esedékes időszakos kapcsolattartás szabályainak önhibájából történt megszegése miatt az alperest 15 000 Ft, a Heves Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala 2014. július 18-án hozott végzésével a 2014. április 3. és 2014. április 7. napja között esedékes kapcsolattartás önhibájából történt megszegése miatt az alperest 20 000 Ft eljárási bírság megfizetésére kötelezte.

A felperes keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy a tényállásban megjelölt időpontokban nem biztosította a kapcsolattartást közte és közös kiskorú gyermekeik között, megsértette a felperes magánélete védelméhez, valamint „családhoz való” személyiségi jogait.

Erre tekintettel kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására, 1 000 000 Ft nem vagyoni és 125 000 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére, továbbá bocsánatkérő levél küldésére.

Vagyoni kárigényét arra alapította, hogy minden elmaradt kapcsolattartás esetén „fel kellett utaznia B-re, konzultálni az Elvált Apák Egyesületével, akik a jogi segélyezését intézik, el kellett mennie személyesen mind az egri, mind a füzesabonyi első- és másodfokú gyámhivatalba többször. Tehát felmerült költségei: többszörös útiköltség, beadványok nyomtatása, postázása. Továbbá felkészülten várta gyermekeit, így a részükre beszerzett jó minőségű felhalmozott ételek is mind kárba mentek. Ezen költségek felmerülése köztudomású tény.”

Nem vagyoni kárigénye körében előadta, hogy elmaradt kapcsolattartási alkalmanként 200 000 Ft az az összeg, amely az alperes által neki okozott lelki traumát kompenzálhatja.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Érdemi ellenkérelmében nem vitatta, hogy a felperes által megjelölt alkalmakkor nem biztosította a kapcsolattartást a felperes és a közös gyermekeik között, ezért őt a gyámhivatal el is marasztalta, ezzel a magatartásával azonban nem sértette meg a felperes személyiségi jogait.

Az Egri Törvényszék 12.P.20.059/2016/7. számú ítéletével a keresetet elutasította.

Indokolásában az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4. napján elfogadott Egyezmény 8. cikkének 1. pontját, (a továbbiakban: EJE), Magyarország Alaptörvénye VI. cikkének (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 84. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjait, a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 92. §-ának (1) bekezdését, továbbá a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Gyer.) 33. §-át

felhívva kifejtette, hogy a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes és kiskorú gyermekei között az alperes által is elismerten 5 alkalommal megghiúsított kapcsolattartás személyiségi jogot sértő magatartásnak minősül-e.

A törvényszék álláspontja szerint az alperes ezzel a magatartásával nem sértette meg a felperes emberi méltóságát, a teljes és egészséges családi kapcsolathoz, valamint a magánélete védelméhez fűződő személyiségi jogait, ugyanis a kiskorú gyermek és a különélő szülő közötti kapcsolattartási jog jogellenes akadályozásával szemben a családjog biztosíthat jogvédelmet, e jogviszonyban a polgári jogi, személyiségvédelmi szabályok azonban nem alkalmazhatóak. (E körben felhívta a BDT2011.2554. számú eseti döntést.)

Miután az alperes nem követett el személyiségi jogi jogsértést, ezért elutasította a felperes nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti igényét is.

A felperes 125 000 Ft összegű vagyoni kárigényével kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes e körben nem ajánlott fel semmiféle bizonyítást, költségei tényleges felmerülését nem igazolta, azt köztudomású tényként sem lehetett figyelembe venni, ezért ezt a kárigényt is elutasította.

A felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-át felhívva - akként rendelkezett, hogy a feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a személyiségi jogi jogsértés megállapítását, az alperes 1 000 000 Ft összegű nem vagyoni és 125 000 Ft vagyoni kártérítés, valamint perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal, iratokkal ellentétes, téves logikai következtetéseken alapuló döntést hozott.

A Kúria 320/2000. és 2043/2009. számú polgári elvi határozatait, a BDT2007.1694. szám alatt közzétett eseti döntést, a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.101/2014/7. számú határozatát és 1/2013 (VI. 17.) számú kollégiumi véleményét, az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatát, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJB) 29436/05. és 20255/12. számú ügyeiben hozott határozatait felhívva hangsúlyozta, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartására visszavezethetően sérült az emberi méltósága, valamint a magánélete védelméhez, illetőleg a teljes és egészséges családi kapcsolathoz, valamint a kiskorú gyermekeivel való zavartalan kapcsolattartáshoz fűződő személyiségi joga.

Igazolta az 5 eredménytelen kapcsolattartással felmerült 125 000 Ft-os költségét is.

Megjegyezte, hogy a Kúria a Pfv.IV.20.445/2015/4. számú részítéletében úgy foglalt állást, hogy miután a korábbi Ptk. még nem minden személyiségi jogot vezetett le közvetlenül az emberi méltóságból, az új Ptk. viszont már igen, ezért a korábbi Ptk. hatálya alatt történt kapcsolattartás akadályozása még nem minden esetben valósított meg személyhez fűződő jogsérelmet, az új Ptk. hatálybalépését követően történt kapcsolattartás akadályozása esetében viszont már egyértelműen személyiségi jogi jogsérelemről kell beszélni, ugyanis az új Ptk. már minden személyiségi jogot az emberi méltóságból, a személy autonómiájából, a cselekvés szabadságából, az önmegvalósítás jogából vezet le, az pedig nem kérdés, hogy a családi élet minden részlete - így a kapcsolattartás is - ebbe beletartozik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes

perköltésben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a kapcsolattartási jog nem személyiségi jog, a felperest pedig az elmaradt kapcsolattartások miatt nem érte személyiségi jogi jogsérelem.

Az ítélet tábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp). 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt nem találta alaposnak.

A törvényszék a tényállást kellő alapossággal tárta fel és abból helyesen vont le azt a következtetést, hogy a különélő szülőnek a gyermekével való kapcsolattartási joga nem személyiségi jog; ítélete pusztán az alkalmazandó anyagi jog szempontjából szorul kismértékű kiegészítésre.

I. A kapcsolattartási jog sérelmére alapított nem vagyoni kártérítés, illetőleg sérelemdíj iránti igény

A felperes által megjelölt elmaradt kapcsolattartások közül a 2013. március 31. és 2013. április 2. napjai között, a 2013. május 20. napján, a 2013. június 29. és 2013. július 12. napjai között, a 2013. július 27. és 2013. július 29. napjai között megghiúsult kapcsolattartások vonatkozásában az 1959-es Ptk., míg az 2014. április 3. és 2014. április 7. napjai között megghiúsult kapcsolattartás vonatkozásában - tekintettel arra, hogy a felperes által sérelmezett alperesi magatartás nem tekinthető folyamatosan tanúsított jogsértő magatartásnak - a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. Törvény (a továbbiakban: Ptk.) hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 8. §-ának (1) bekezdése értelmében a Ptk. rendelkezései alkalmazandóak.

Az 1959-es Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak

A Ptk. 76. §-a alapján a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése

A Ptk. 2:42. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki ne gátolja.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 2:43. §-a alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen

- a) az élet, a testi épség és az egészség megsértése;
- b) a személyes szabadság, a magánélet, a magánlakás megsértése;
- c) a személy hátrányos megkülönböztetése;
- d) a becsület és a jóhírnév megsértése;

- e) a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jog megsértése;
- f) a névviseléshez való jog megsértése;
- g) a képmáshoz és a hangfelvételhez való jog megsértése.

A különülő szülő kapcsolattartási jogát sem az 1959-es Ptk., sem a Ptk. nem sorolta és nem sorolja fel a személyiségi jogok között.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a kapcsolattartási jog gyermekjog és szülői jog, ám az nem illeszthető be a személyiségi jogok katalógusába, s nem vezethető le más személyiségi jogokból (például a „teljes” és „egészséges” családban éléshez vagy a magánélet védelméhez való jogból, de az emberi méltóságból mint személyiségi jogból) sem.

A Ptk. 2:42. §-ához fűzött indokolás rögzíti, hogy a Ptk. „az alkotmányos alapjogok és a polgári jog kapcsolata körül kialakult elméleti vita kapcsán azt az álláspontot követi, hogy a polgári jogi személyiségvédelem köre nem azonos az alapjogok katalógusával. Kétségtelen, hogy bizonyos alapjogok (például az élethez, a testi épséghez, az egészséghez fűződő jogok) megsértése a személyiségi jogok magánjogi védelme körében is szankcionálható, de ezeknél is eltérőek az érvényesítésüket szolgáló jogi eszközök. Ennek megfelelően a törvény el kívánja kerülni, hogy az alkotmányos szabadságok, a nemzetközi egyezményekbe foglalt emberi jogok közül azokat is a magánjogi kódex tartalmazza, amelyeknek érvényesülését az államnak közjogi eszközökkel kell biztosítania, s amelyeknek védelmére a polgári jogi eszközök egyáltalán nem vagy csak kevésbé alkalmasak.”

A kapcsolattartási jog - a családi élet körében - kétségkívül értelmezhető emberi jogi, illetőleg alkotmányos alapjogi dimenzióban.

„Emberi jogok alatt azt értjük, hogy léteznek olyan jogosultságok, amelyek az embereket emberi mivoltuknál fogva illetik meg, amelyeket nem az állam teremt, de köteles elismerni és tiszteletben tartani, és amely jogok minden embert egyenlően illetnek meg. Az emberi jogok tehát olyan erkölcsi és egyben alanyi jogok, amelyek azon alapulnak, hogy a jogosult emberi lény, akit emberhez méltó bánásmód illet meg. (...) Az alkotmányos demokráciák szinte kivétel nélkül az alkotmányukban sorolják fel a minden embert egyaránt megillető jogokat. Az egyes államok alkotmányaiban és a különböző nemzetközi emberi jogi egyezményekben felsorolt és ezáltal a tételes jog részévé tett emberi jogokat hívjuk alapvető jogoknak (fundamental rights) vagy más néven alapjogoknak (Grundrechte).”
/Halmai Gábor - Tóth Gábor Attila (szerk.): Emberi jogok. Osiris Kiadó, Budapest, 2008. 28-29. o./

Az EJEE 8. cikkének 1. pontja szerint mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

Az EJEB a gyermekkel történő kapcsolattartást érintő ügyekben nem a gyermeket nevelő szülő magatartását vizsgálja, hanem az adott tagállammal szemben támasztott, valamely tevőleges kötelezettség követelményeinek való megfelelést értékeli, és az EJEE ezen cikkének a megsértése esetén az érintett államot a kérelmező javára kártérítés és a költségek megfizetésére kötelezheti.

A felperes által hivatkozott egyik ügyben /Németh Zoltán Magyarország elleni ügyében (29.436/05); magyar nyelvű összefoglalása: <<http://kuria-birosag.hu/hu/ejeb/nemeth-zoltan-magyarorszag-elleni-ugye-2943605>> letöltve: 2016. november 4-én/ az EJEB azt állapította meg, hogy „az illetékes hatóságok nem jártak el kellő gyorsasággal és nem tettek meg minden ésszerű erőfeszítést (...). Éppen ellenkezőleg, a hatóságok tétlensége a kérelmezőre hárította az időigényes, és végső soron eredménytelen jogorvoslatok igénybevételeének terhét. A hatóságok évekig eltűrték az anya jogellenes cselekményeit, amelyeket meg kellett volna akadályozniuk”, míg a felperes által hivatkozott másik ügyben /Prizzia Magyarország elleni ügyében (20.255/12.); magyar nyelvű összefoglalása: <<http://www.lb.hu/sites/default/files/hirlevel/hirlevel-1310.pdf>> letöltve: 2016. november 4-én) az EJEB az EJEE 8. cikkének a megsértését abban látta, hogy a magyar hatóságok belenyugodtak az édesanya kapcsolattartást korlátozó magatartásába, és az édesapa kapcsolattartási jogának az érvényesítése érdekében az alkalmatlannak bizonyuló vagyoni szankciók mellett nem éltek azokkal a jogi lehetőségekkel (az elhelyezés megváltoztatása iránti perindítással, a kapcsolattartás akadályozása miatti feljelentéssel), ami tőlük ésszerűen elvárható lett volna.

Magyarország Alaptörvénye VI. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

Az e cikkhez fűzött indokolás kiemeli, hogy „az Alaptörvény a magánszférajogok körében a magán- és családi élet, az otthon, a másokkal való - bármilyen módon, illetve eszközzel történő - kapcsolattartás és a jóhírnév tiszteletben tartásához (...) való jogról rendelkezik.”

Az ítéletábra álláspontja szerint a gyermek és a különélő szülő közötti kapcsolattartás nem azonosítható az EJEE 8. cikkének 1. pontjában írt levelezés, illetőleg az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésében írt kapcsolattartás tiszteletben tartásához fűződő emberi, illetve alkotmányos alapjoggal.

Habár a kapcsolattartási jog - a fentebb kifejtettek alapján - a magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő emberi és alkotmányos alapjogi dimenzióban kétségtől elválasztható, azonban személyiségi jogi mivolta nem vezethető le a „teljes” és „egészséges” családi kapcsolatokhoz fűződő, nem nevesített személyiségi jogból, továbbá a magánélet védelméhez fűződő személyiségi jogból, de az emberi méltóságból mint személyiségi jogból sem.

A bírói gyakorlat az „egészséges” családban élés jogát a fogyatékossgal született gyermek, valamint az egészségügyi szolgáltatással, illetőleg balesettel összefüggésben károsult hozzátartozóját ért immateriális sérelem, míg a - káresemény előtti állapothoz történő viszonyítás céljából használatos - „teljes” családban élés jogát a káresemény következtében megszűnő családi szerep, illetve családi funkció kompenzálhatósága végett dolgozta ki (lásd e körben a Legfelsőbb Bíróság BH2011.248., EBH2009.2043. szám alatti eseti döntéseiben, valamint a Kúria Pfv.III.20.792/2011/5. szám alatti ítéletében kifejtetteket), de abból nem vezethető le a különélő szülő kapcsolattartási joga.

A magánélethez való jogból pedig azért nem vezethető le a kapcsolattartási jog, mert a magánélethez való jog a magánjogi jogviszonyokban „valójában ritkán kaphat a magánlakás, a képmás, a hang, a hangfelvétel, a személyes adatok és a magánkommunikáció védelmét meghaladó értelmezést. Amennyiben mégis, úgy a magánélethez való jognak ezekhez a nevesített személyiségi jogokhoz képest hézagkitöltő szerepe elehet. Így a helyes megközelítésnek a magyar polgári jog személyiségvédelmi rendszerében az tűnik, ha a magánélethez való jog ezen hézagkitöltő szerepen túlmenően nem kap önálló, sui generis tartalmat és értelmezést.” (Menyhárd Attila: A magánélethez való jog elméleti alapjai. In Medias Res 2014/2. media-tudomany.hu/laparchivum.php?pdf=75 letöltve: 2016. november 4. napján)

A magánjogi ítélkezési gyakorlat - a hézagkitöltő funkció jegyében, az emberi méltóságból levezetve - ismerte el például a magánélethez való jog részeként az intim szférához való jogot, s mondta ki azt, hogy a magánszféra legbelsőbb intim területe abszolút védelmet igényel (azaz még az államhatalom számára is érinthetetlen). Ennek a legbelsőbb intim szférának a része a szexuális identitás (BDT2013.2941. számú eseti döntés), vagy a szexuális élet alakítása (a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.566/2014/3. számú határozata).

Az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett, a Gyermekek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény 9. cikkének 3. bekezdése szerint az Egyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenek felett álló érdekeivel ellentétes.

A Csjt. 92. §-ának (1) bekezdése szerint a gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A gyermekétől különélő szülő joga és kötelessége, hogy gyermekével kapcsolatot tartson fenn, vele rendszeresen érintkezzen (a kapcsolattartás joga). A gyermeket nevelő szülő vagy más személy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani.

Ugyanezen szakasz (6) bekezdése értelmében a kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról a gyámhatóság gondoskodik.

A gyermek és a különélő szülő közötti kapcsolattartás - e körben a gyermekkel együtt élő szülő magatartása - a nevelési alkalmasság kérdésével kapcsolatban egyfelől értékelésre kerül a gyermekelhelyezés (szülői felügyelet) rendezése iránti perben, másrészt a kapcsolattartás szabályainak a betartását a gyámhivatal - a Gyer. 33. §-ában foglaltak szerint - is vizsgálja, s levonja a megfelelő jogkövetkezményt, továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 210. §-a a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozását büntetni is rendeli, ezért az ítéltábla álláspontja szerint - hézagpótló funkcióként - szükségtelen a kapcsolattartási jogot - a jelenlegi személyiségvédelmi rendszerben - személyiségi jogként (is) elismerni.

A kapcsolattartási jog - a jelenlegi személyiségvédelmi rendszerben - személyiségi jogként - akár az emberi méltóságból, akár más nevesített vagy nem nevesített személyiségi jogból levezetve - azért sem értelmezhető, mert az 1959-es és a jelenleg hatályos Ptk.-ban rögzített személyiségi jogi jogviszonyok abszolút szerkezetűek, a szülő-gyermek kapcsolat

jogviszonya, mint családjogi jogviszony ugyanakkor - jogelméleti szempontból - legfeljebb a „relatív személyjogok” kategóriájába lenne besorolható, ahol „(...) a kölcsönösség a jogviszony tartalmának a közvetlen meghatározójává válik. A jogviszonyban résztvevő feleket elsődlegesen illetik, illetve terhelik kölcsönös jogok és kötelezettségek, részben pozitív, részben negatív tartalommal.” (Törő Károly: Személyiségvédelem a polgári jogban. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1979, 43-44. o.)

A gyermek és a különélő szülő közötti kapcsolattartás mint relatív személyiségi jogviszony viszont a személyiségi jogok megsértésének jelenleg hatályos objektív szankciórendszerében nem értelmezhető, az objektív szankciók ugyanis felróhatóságtól függetlenül alkalmazandóak, tehát a jogsértés ténye minden további vizsgálódás nélkül „kiváltja” a szankciót, a relatív személyiségi jogok esetében írt kölcsönösség ugyanakkor a jogviszonyban résztvevő valamennyi fél - a kapcsolattartási jog esetében a gyermek, a különélő és a gyermekkel együtt élő szülő - magatartásának az együttes vizsgálatát tenné szükségessé, ezt a személyiségvédelem jelenlegi polgári jogi szankciórendszere nem teszi lehetővé. (Lásd a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.415/2014/6. számú, DIT-H-PJ-2014-191. szám alatt közzétett ítéletét.)

A Kúria a Debreceni Ítéltábla fentebb hivatkozott határozatát hatályában fenntartó, Pfv.IV.20.445/2015/4. számú ítéletében nem a felperes által idézettek állapította meg, hanem azt, hogy az egyértelmű és következetes bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogi perek csak a jogrendszerben betöltött helyüknek, szerepüknek megfelelően alakíthatják az életviszonyokat. Következetes és egyértelmű a gyakorlat abban is, hogy a személyiségi jogi per nem szolgálat bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, de még véleményezésére sem.

A Kúria e határozatában kimondta, hogy a kapcsolattartás szabályozására egyértelműen a családjogi jogintézmények szolgálnak, a végrehajtásról pedig a gyámhatóság köteles gondoskodni. Ellenkező jogi álláspont elfogadása a jogrendszer egyfajta megkettőződéséhez vezetne.

Ha és amennyiben valamely peres fél a kapcsolattartás tekintetében hozott jogerős vagy jogerőre emelkedésre tekintet nélkül végrehajtandó bírósági vagy hatósági határozatokat nem hajtja végre, akkor csak a családjogi jogintézmények és a családjogi jogkövetkezmények alkalmazására kerülhet sor.

Mindezekből következően a személyiségi jogi per bírósága a családjogi jogsértések megállapítására és az ezzel kapcsolatos jogkövetkezmények elrendelésére nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen döntött tehát akkor, amikor személyiségi jogi jogsértés hiányában a felperes nem vagyoni kártérítés (és sérelemdíj) megfizetése iránti keresetét elutasította.

II. Vagyoni kártérítés iránti kereset

A törvényszék megalapozottan döntött akkor is, amikor elutasította a felperes vagyoni kártérítés iránti igényét (is).

Az elsőfokú bíróság 12.P.20.106/2015/7., illetőleg 12.P.20.399/2014/13. szám alatti végzéseiben tájékoztatta a felperest a vagyoni kárigényével kapcsolatban bizonyításra szoruló releváns tényekről, s miután a felperes semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel a

megjelölt kártételekkel kapcsolatban, ezért helyesen döntött akkor is, amikor a felperes vagyoni kártérítés iránti keresetét is elutasította.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-a (2) bekezdésének I. fordulata alapján helybenhagyta.

III. Másodfokú perköltség

Másodfokú perköltségként az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-ának (1) bekezdésén és az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésén alapuló, 90 000 Ft összegű fellebbezési illeték, illetőleg az alperest képviselő ügyvédnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontján, valamint ugyanezen szakasz (5) és (6) bekezdésein alapuló, az alperesi képviselő által szerkesztett fellebbezési ellenkérelem elfogadható munka- és időigényességéhez igazított, bruttó 14 000 Ft-ra mérsékelt összegű munkadíja merült fel.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárási költség viselése felől a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozott, és a sikertelenül fellebbező felperest az alperes jogi képviseletével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte.

A felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Miután a felperes részére a jogi segítségnyújtó szolgálat a 2003. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Jst.) 11/A. §-a alapján biztosította a pártfogó ügyvédi képviselet, ezért pervesztességére tekintettel - a Jst. 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében - pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díját szintén az állam viseli.

A teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2016. november 15.

Dr Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő